

Uitgever De Vlijt nv
Katwilgweg 2
2050 Antwerpen

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van fotokopie, druk, microfilm en welke andere wijze ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De teksten, beelden en/of geluiden zijn beschermd door het auteursrecht. De beschikbare informatie is uitsluitend bestemd voor persoonlijk gebruik en mag niet verder gereproduceerd, gedistribueerd, uitgezonden of gebruikt worden.

Minister Vanderpoorten in Sachsenhausen

Pijnlijk trof ons het bericht van het overlijden van Minister Vanderpoorten in het Kamp van Bergen-Belsen. Hij is in Sachsenhausen aangekomen in den loop van Oktober 1943. Hij kwam vanuit de gevangenis van Frennes, (Frankrijk) alwaar hij na zijne aanhouding in Grenoble in Januari 1943, en zijn verblijf in Lyon, ondergebracht was. Zijne onophoudende zorg voor de in Frankrijk verblijvende Belgen was een doorn in het oog der Duitschers geweest, en zij vonden het dan ook verkieslijker hem in verzekerde bewaring te brengen, opdat hij, zooals dat in hunne taal heet, zijn vrijheid niet verder zou misbruiken om tegen de belangen van het Rijk te werken. Als nieuweling in ons Kamp moest hij voor enkele weken in de « Isolierung », t.t.z. moest hij in een barak verblijven die van de andere is afgescheiden zoodat de bewoners geen contact met de andere gevangenen mogen hebben. Op dit oogenblik waren we met enkele Belgen die al wat maanden Lager achter den rug hadden en die de wegen kenden waarop al te strenge beperkingen konden ontdoken worden. Zoo slaagden we er in hem voor enkele uren uit zijn barak te halen en hem feestelijk te onthalen in de onze. Niemand van ons had den Minister vroeger persoonlijk gekend, doch wanneer hij daar in zijn gestrept boevenpakje verscheen was hij weldra één met ons in een atmosfeer van broederlijke liefde zoodat die onder de Belgen van de meest verscheidene opinies immer in het Lager heeft geheerscht. Kort en tijd nadien echter werd hij zwaar ziek. De lange reizen, de maandenlange opsluiting in de gevangenis en de ondervoeding hadden zijn gestel volledig ondermijnd. Hij moest in het hospitaal opgenomen worden waar hij langen tijd is behandeld geworden voor phlegmone. Zijn leven hing alsdan aan een zijden draadje. De zorgen van vertrouwde

vrienden, de morele ondersteuning van al zijn landgenooten, en zijn onverzettelijken wil te weerstaan, brachten hem weldra de overwinning op zijn ziekte. Hij genas volkomen en kwam weldra in het kamp terug. Zooals al de anderen moest hij ook werken. Hij kreeg een plaats als hulpmagazijnier in een stoffenafdeeling van het D.A.W., één der industriële werken der S.S., in de nabijheid van het kamp gelegen, en alwaar een 1300 gevangenen werkten. Bij zijn aanstelling deed men gelden dat hij als specialist in de textielbranche daarvoor in aanmerking kwam. Zijn werk bestond dan ook in het afsnijden van enkele meters stof per dag, het inpakken van een looper of een tapijt, en voor het overige in het vegen, de kachel onderhouden en den voorarbeider, die een beroepsamisdadiger was, zijn eten koken en schotels afwassen. Volgens Lagermaatstaven gemeten had hij een goeden post. Het duurde echter niet lang of een nieuw ongeluk trof hem.

Hoe het komt wist hij zelf niet, maar Minister Vanderpoorten behoorde tot de N.N.-reeks, de z. g. « Nacht und Nebel »-gevangenen, die verbod tot schrijven en pakken ontvangen hebben, en die als ter dood veroordeelden met vertraging golden. De vindingrijkheid der medegevangenen wist het echter klaar te spinnen dat zijn familie regelmatig nieuws kreeg en dat ook pakketten naar hem werden gezonden. Was dit doorgelekt, of was het om een andere reden, in ieder geval in den loop van Juli 1944 werd hij plotseling naar een strafflager te Natzweiler, steengroeven in de streek van Strazburg, gezonden. Weken lang was hij onderweegs met al de miseries van het transport in cellulaire wagens, het verblijf in opgepropte gevangenis, de bestendige bombardementen. In de gevangenis van Frankfort aan de Main, brandde de gevangenis boven en nevens hem, en is hij ter nauwernood aan den dood ontsnapt. De geallieerden waren echter ondertusschen reeds zoover vooruitgedrongen dat een verdere tocht naar Natzweiler niet meer gewenscht leek. Hij keerde dan maar weer naar Sachsenhausen terug waar hij wederom doodziek aankwam. Het verblijf in het hospitaal knapte hem echter weer op en na enkele weken kon hij reeds opkomen. Hij kon in het hospitaal verblijven en zich nuttig maken met briefjes uit te dragen in het kamp voor de zieken. Te dier gelegenheid ook nam hij op zich, te zamen met Pastoor Vinck, uit Knokke, die als de vertrouwensman der Belgen gold, de taak pakjes te verdeelen onder de Belgen en troost en opbeuring te brengen aan onze landgenooten. Te zamen met E. H. Vincke, heer Somville en ondergeteekende hebben we lange wandelingen gemaakt en uren doorgebracht in aangename gedachtenwisselingen over den internationalen toestand en de toekomst van België. Alhoewel de beproevingen hem niet zijn gespaard gebleven, zijn geestdrift voor 's lands belangen en den dienst aan de openbare zaak liet hem niet los. Hoe jammer dat zijn talenten, nog gerijpt door de ondervinding van jarenlange verantwoordelijke posten, en geaield door de vele pijnlijke beproevingen, het land onttrokken werden door een jammervol einde, verre van zijne geliefden en van het vaderland, op het oogenblik dat de bevrijding nabij was. Hij bleef in Sachsenhausen tot 11 Februari 1945, wanneer hij op transport vertrok naar Bergen-Belsen. Van dit oogenblik af hebben we niets meer van hem vernomen tot de bladen gisteren de treurige mare brachten dat hij aldaar was overleden den 3en April.

God zij zijn ziel genadig. We houden zijn gedachtenis als deze van een martelaar voor zijn land in eere.

L. Kiebooms.